

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 482/2015-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Ileane Vinja, dr. sc. Zdenka Konjića, Dražena Tripala i Vesne Vrbećić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Slunjski, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog P. Đ. i drugih zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 31/93 i 35/93 - u daljnjem tekstu: OKZRH), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 8. svibnja 2015. broj K-rz-3/13, u sjednici održanoj 9. studenoga 2017., u nazočnosti branitelja optuženog Lj. Č., odvjetnika T. J. iz Z.,

presudio je:

Žalba državnog odvjetnika odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom, na temelju čl. 453. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 - odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13 i 152/14 - dalje u tekstu: ZKP/08), oslobođeni su od optužbe opt. P. Đ., opt. D. Č. (kojem se sudi u odsutnosti) i opt. Lj. Č. da bi počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, činjenično i pravno opisano u izreci te presude.

Ujedno je odlučeno da troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1 do 5. ZKP/08, te nužni izdaci optuženika i nužni izdaci te nagrada branitelja, padaju na teret proračunskih sredstava, sukladno čl. 149. st. 1. ZKP/08.

Protiv te presude žalili se državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda u cijelosti ukine i vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu podnio je opt. Lj. Č. po svom branitelju T. J., odvjetniku iz Z., u kojem pobija žalbene navode ističući njihovu neosnovanost te predlaže da se pobijana presuda potvrdi.

Prije održavanja sjednice vijeća spis je, sukladno čl. 474. st. 1. ZKP/08, dostavljen Glavnom državnom odvjetniku Republike Hrvatske.

Sjednici ovog drugostupanjskog vijeća nazočio je branitelj opt. Lj. Č., odvjetnik T. J., koji je izložio navode odgovora na žalbu. Uredno obaviješteni opt. Lj. Č., kao i zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, nisu pristupili pa je sjednica održana u njihovoj nenazočnosti, sukladno čl. 475. st. 5. ZKP/08.

Žalba državnog odvjetnika nije osnovana.

Uvodno treba reći da su u ranijim fazama postupka povodom inkriminiranog slučaja bile donesene osuđujuće presude koje su, prihvatanjem žalbi optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ukinute rješenjima Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I Kž 611/10 od 22. prosinca 2010., broj I Kž 394/12 od 5. rujna 2012. te broj I Kž 370/13 od 9. listopada 2013. godine.

U ponovljenom, četvrtom suđenju, prvostupanjski je sud otklonio nedostatke na koje mu je prethodno ukazano te je na temelju valjane ocjene ranije izvedenih, ali i novih dokaza, osnovano zaključio da nema sigurnih dokaza o tome da bi optuženici počinili predmetno kazneno djelo na način kako ih tereti državni odvjetnik.

Pri donošenju oslobađajuće presude prvostupanjski sud osnovano polazi od obveze da sve činjenice koje optuženike terete moraju biti utvrđene s potpunom izvjesnošću, a u situaciji kada ocjenom proturječnih dokaza sud ostane u dvojbi glede postojanja činjenica koje tvore obilježje kaznenog djela, dužan je odlučiti na način koji je za optuženike povoljniji.

Suprotno tvrdnji žalbe, nije ostvarena apsolutno bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 jer obrazloženje pobijane presude sadrži jasne i razumljive razloge o svim odlučnim činjenicama te nije zamijećena znatnija proturječnost između razloga presude i njezine izreke.

Naime, državni odvjetnik smatra da u situaciji kada prvostupanjski sud u obrazloženju svoje presude nalazi dokazanim da su optuženici prisilno odveli civila V. L. iz kuće njegove sestre do Komande TO "SAO Krajine" u G. H., gdje je prilikom ispitivanja bio fizički i psihički zlostavljan, tada su optuženici već tim radnjama, neovisno o utvrđenju tko je civila kasnije lišio života, prekršili pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba tako što su protupravno zatvorili i mučili civila, za što ih je prvostupanjski sud trebao oglasiti krivima. Kada je to, suprotno razlozima prvostupanjske presude, propušteno učiniti, ostvarena je navedena bitna povreda odredaba kaznenog postupka.

Nasuprot tome, povreda iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 nije ostvarena. Prije svega, prema čl. 454. ZKP/08, sud će u izreci oslobađajuće presude navesti činjenični i zakonski opis te naziv kaznenog djela koje je optuženiku stavljeno na teret, dakle, u izreci će vjerno reproducirati tekst optužnice, neovisno o tome što se činjenični supstrat u međuvremenu izmijenio pa se optuženici, zbog primjene načela zabrane *reformatiae in peius*, više ne mogu osuditi za neke od radnji koje su bile sadržane u prvobitnoj optužnici.

Naime, državni odvjetnik ispušta iz vida da je već pri donošenju prvostupanjske presude Županijskog suda u Sisku broj K-44/09 od 23. travnja 2010., a što se ponavlja i u kasnijim prvostupanjskim presudama, sud samostalno izmijenio činjenični opis kaznenog djela u alineji a) optužnice na način da je, kao nedokazan, ispustio navod o učešću opt. Lj. Č. pri učinu tog oblika kaznenog djela ratnog zločina, te dodatno izmijenio činjenični opis djela utvrdivši da radnje psihičkog i fizičkog zlostavljanja civila V. L. pri ispitivanju u Komandi TO "SAO Krajina" nisu izvršili optuženici, već "pripadnici nelegalnih oružanih formacija", dakle, neimenovane osobe. Sukladno tome, izmijenjen je i pravni opis terećenog kaznenog djela na način da je modalitet izvršenja djela "mučenjem civila", ispušten. S obzirom da su se protiv takve presude samo optuženici žalili zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ali ne i državni odvjetnik, to se primjenom čl. 13. ZKP/08, presuda u tom dijelu ne može izmijeniti na njihovu štetu, tj. optuženici više ne mogu kazneno odgovarati za navedene radnje jer bi u suprotnom bilo povrijeđeno načelo zabrane *reformatiae in peius*.

Drugo je pitanje da li inkriminirana radnja prisilnog odvođenja civila i njegova predaja u Komandu TO "SAO Krajine" u sebi sadrži sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, što prvostupanjski sud otklanja, a žalitelj se s takvom ocjenom očito ne slaže, međutim, ti navodi žalbe predstavljaju daljnji žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, o čemu će nastavno biti riječi.

Obrazlažući žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja državni odvjetnik u žalbi tvrdi da su iskazi svjedoka M. B. i N. M. međusobno proturječni, zbog čega im prvostupanjski sud nije mogao pokloniti vjeru. Istovremeno, ukazuje se na detaljan i okolnostan iskaz svjedoka S. K. koji je tijekom postupka višekratno teretio opt. P. Đ. i opt. D. Č. kao osobe koje su, zajedno s pok. M. S. zv. J. odvezli civila V. L. vozilom "Golf" žute boje u smjeru predjela P. gdje je likvidiran vatrenim oružjem. Neovisno o tome što je očevidom utvrđeno da je ovaj svjedok promatrao događaj s veće udaljenosti negoli svjedoci M. B. i N. M., ukazuje se na dio iskaza svjedoka S. K. kada tvrdi da je isto vozilo uočio i na povratku s predjela P. pri čemu je vidio optuženike, dok ošt. V. L. u vozilu više nije bilo. S obzirom na relativno malu prostornu udaljenost i kraći vremenski period između događanja ispred Društvenog doma u S. te povratka vozila "Golf" s predjela P. smatra se neprihvatljivom teza prvostupanjskog suda o tome da je osoba J. mogla optuženike ukrcati u vozilo i nakon likvidacije civila. Stoga, po ocjeni žalitelja, postoji čvrsto zatvoreni krug indicija koji ukazuju da su upravo optuženici zajedno s osobom J. hicima iz vatrenog oružja usmrtili civila V. L. i time počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva opisano u alineji a) izreke pobijane presude.

U odnosu na izvršenje kaznenog djela ratnog zločina opisanog u alineji b) izreke pobijane presude, ukazuje se da su opt. P. Đ. i opt. Lj. Č., paljenjem obiteljskih kuća oštećenika, imali namjeru uništiti sve što su oni u životu stekli pa neovisno što nastala šteta

faktično ne premašuje iznos od 600.000,00 kn, namjera optuženika išla je za uništenjem imovine velikih razmjera, kao sastavnice bića terećenog kaznenog djela.

Nasuprot ovim navodima žalbe, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, ocjenjuje da je prvostupanjski sud, nakon sveobuhvatno provedenog dokaznog postupka, sve činjenice potpuno i pravilno utvrdio te je osnovano zaključio da postojeća dokazna građa u spisu ne daje podlogu za siguran zaključak o tome da bi optuženici počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva na način kako ih tereti optužba.

U odnosu na radnju izvršenja kaznenog djela navedenu u alineji a) izreke pobijane presude, tako što bi opt. P. Đ. i opt. D. Č. zajedno s osobom J. protivno pravilima međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba usmrtili civila V. L. iz vatrenog oružja, treba reći sljedeće:

Uz sve činjenice koje su sa sigurnošću utvrđene tijekom ranijeg trajanja postupka tj. da su opt. P. Đ. i opt. D. Č. prisilno odvezli hrvatskog civila iz kuće njegove sestre Lj. D. u G., te ga predali dežurnoj osobi ispred Komande TO "SAO Krajine" (svjedok S. N.), gdje je oštećenik od strane nepoznatih pripadnika ilegalnih oružanih formacija "SAO Krajine" tijekom ispitivanja bio fizički i psihički zlostavljan te vođen po mjestu S. gdje je morao pokazivati u kojim kućama ima oružja, suština terećenja optuženika u ovoj alineji optužnice ogleda se u tvrdnji da su upravo opt. P. Đ. i opt. D. Č., dan-dva nakon sprovođenja oštećenika u Komandu, istog zajedno sa osobom J. odvezli u šumski predio P. i tamo ga ubili hicima iz vatrenog oružja, čime su postupili suprotno u izreci citiranim odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te odredbama Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I.) od 8. lipnja 1977. godine.

Međutim, i nakon višekratno provedenog prvostupanjskog postupka, identitet osoba koje su zajedno sa osobom J. spriječili bijeg oštećenika ispred Društvenog doma u S., ugurali ga u vozilo "Golf" žute boje te odvezli u šumski predio P. gdje je ubijen iz vatrenog oružja, nije sa sigurnošću utvrđen.

Naime, u postupku je utvrđeno da postoje tri očevica događaja ispred Društvenog doma, od kojih svjedoci N. M. i M. B., koji su to promatrali s udaljenosti od oko 15 odnosno 50 metara, ne terete optuženike iako ih poznaju, već suglasno navode da je oštećenik uguran u vozilo i odvezen od strane nekoliko njima nepoznatih vojnika u maskirnim odorama.

Državni odvjetnik u žalbi bezuspješno opovrgava vjerodostojnost iskaza tih svjedoka smatrajući da oni zbog zaplašenosti ne žele teretiti optuženike, a iskazi su im međusobno proturječni u pitanju s koje strane zida Društvenog doma (lijeve ili desne) je oštećenik pokušao pobjeći te u kojem smjeru je nakon toga otišlo vozilo "Golf" (H. ili M.). Međutim, okolnosti o kojima svjedoci različito iskazuju doista nisu odlučne niti dostatne da ugroze suštinu njihovih iskaza koje su u postupku više puta ponovili. Teza o zaplašenosti svjedoka nije uvjerljiva s obzirom na protek vremena od događaja i činjenicu da su optuženici dulje vrijeme bili odsutni iz tog kraja, a opt. Đ. i danas živi u Baranji. Osim toga, radi se o svjedocima hrvatske nacionalnosti za koje je očekivati da će zbog pretrpljenih nepravdi tijekom srpske agresije prije teretiti nego li ekskulpirati optuženike. Nesuglasice u njihovim

iskazima tiču se manje bitnih okolnosti i razumljiva su posljedica duljeg protoka vremena, dobi svjedoka i teških životnih uvjeta u kojima su percipirali kritični događaj.

Osim toga, ne treba zanemariti niti iskaze svjedoka A. Č., M. M., D. G., N. J. i P. V. koji, doduše, nemaju osobnih saznanja o tome što se događalo ispred Društvenog doma, ali su nazočili zlostavljanju oštećenika kada je "poput psa" vođen kroz selo da pokazuje kuće u kojima ima oružja, a koji svjedoci suglasno tvrde da u grupi neprijateljskih vojnika koji su vodili oštećenika nisu vidjeli opt. P. Đ., iako ga poznaju. Između tih svjedoka je i izvanbračna supruga oštećenika, svjedok A. Č., koja je vidjela kada je oštećenik predao naoružanje opt. P. Đ. u njihovoj obiteljskoj kući, ali je izričita da taj optuženik sutradan nije bio nazočan.

S druge strane, jedina osoba koja izravno tereti optuženike za ubojstvo civila V. L. je svjedok S. K. koji, međutim, kada je prvi puta ispitan vezano za kritični događaj u predmetu broj Kir-816/08 izjavljuje da "on o ubojstvu ošt. V. L. ne zna ništa", a upitan da objasni kasnije detaljno terećenje, pravda se da mu je tada u sudnici bilo hladno, zbog čega je "suzio" svoj iskaz. Državni odvjetnik, iako smatra da se radi o vjerodostojnom svjedoku, taj podatak u žalbi ne analizira niti cijeni.

Nadalje, iako ovaj svjedok u nastavku postupka više puta ponavlja da je vidio kako su optuženici zajedno s osobom J. ugurali oštećenika u vozilo "Golf" i odvezli ga u šumu gdje je likvidiran, očevitom na licu mjesta od 31. ožujka 2015. utvrđeno je da je udaljenost između mjesta gdje je svjedok, po vlastitom kazivanju, stajao i Društvenog doma tolika (cca 240 m) da se ne može prepoznati niti spol, a kamoli identificirati osoba koja se ispred Doma kreće. Taj podatak, prema kojem svjedok sa mjesta na kojem je stajao nije mogao identificirati optuženike iako tvrdi da jest, u toj mjeri kompromitira vjerodostojnost njegovog iskaza da niti navodi o tome koje je osobe uočio u vozilu "Golf" po povratku s predjela P. više nisu uvjerljivi. Doista, kada sa udaljenosti od desetak metara promatramo vozilo u pokretu, možemo li biti pouzdani u ocjeni identiteta svih suputnika, te koliko se osoba u vozilu ukupno nalazi (tri ili četiri osobe)? Taj dio iskaza svjedoka S. K., na koji žalba upire, bio bi uvjerljiviji da je on s pozicije gdje je stajao mogao prepoznati osobe koje su se netom prije ukrcale u vozilo "Golf" ispred Društvenog doma, a to je, međutim, očevitom od strane suda u potpunosti osporeno.

Kada se pri tome uzme u obzir i da svjedok S. K. s vremenom nadograđuje svoj iskaz, tako da na posljednjoj raspravi od 5. studenoga 2014. tvrdi da je s udaljenosti od 240 m, osim identiteta osoba, prepoznao i kakvo naoružanje koja od njih nosi, slijedom čega je po zvuku hitaca razaznao i kojim redosljedom je pucano u oštećenika, tada se samo na takvom iskazu svjedoka ne može sa sigurnošću utemeljiti osuđujuća presuda, kako pravilno ocjenjuje i prvostupanjski sud.

Pri tome, nije nevažno reći da je pod alinejom b) optužnice upravo opt. P. Đ. zajedno s opt. Lj. Č. optužen da je dana 26. listopada 1991. zapalio obiteljsku kuću svjedoka P. K., pa je upitno da li kod tog svjedoka uistinu izostaje motiv za lažno terećenje optuženika, kako tvrdi žalitelj.

Slijedom toga, kada se uzme u obzir da svjedoci N. M. i M. B., koji su promatrali događaj s veće blizine, ne terete optuženike, a da je iskaz svjedoka S. K. kompromitiran sam po sebi, kao i provedenim očevitom na licu mjesta, te kada se uzme u obzir obrana opt. P. Đ.

koji tvrdi da je u vrijeme smrti civila bio na borbenom položaju G. tada nema dokaza, ali niti indicija da bi optuženici kršenjem pravila međunarodnog prava lišili života civila V. L.

Što se tiče postupanja optuženika vezano za prisilno odvođenje civila V. L. iz kuće njegove sestre Lj. D. do zgrade Komande TO "SAO Krajine" u vozilu marke Renault 4, treba reći da isto, u konkretnom slučaju, samo za sebe ne sadrži onu kriminalnu količinu da bi se radilo o nečovječnom postupanju, odnosno da bi se radilo o ratnom zločinu protiv civilnog stanovništva, jer svako protupravno postupanje za vrijeme oružanog sukoba još ne znači i da se radi o tako teškom tj. najtežem kaznenom djelu.

Naime, kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva obuhvaća razne modalitete izvršenja, ali pod zajedničkim nazivnikom da predstavljaju osobito teško, nečovječno i bezobzirno postupanje do kojeg dolazi povredom pravila međunarodnog prava. Kako se radi o kaznenom djelu tzv. blanketne prirode, u činjeničnom opisu kaznenog djela potrebno je točno navesti koja su pravila međunarodnog prava prekršena, jer se samo u koheziji zakonom propisanog modaliteta izvršenja s tome odgovarajućom povredom međunarodnog prava ostvaruju obilježja kaznenog djela. Međutim, u odnosu na protupravno zatvaranje civila, državni odvjetnik u optužnici nije naznačio niti jednu povredu Ženevskih konvencija ili Dopunskog protokola koja bi se na to odnosila. S druge strane u čl. 120. st. 1. OKZRH propisani modalitet izvršenja djela "protuzakonito odvođenje u koncentracijske logore i druga protuzakonita zatvaranja", očito zahtjeva značajniji stupanj kriminalnog ponašanja od onog koje se optuženicima konkretno stavlja na teret.

Naime, neovisno o utvrđenju da ošt. V. L. nije dragovoljno išao sa optuženicima u zgradu Komande TO "SAO Krajine", iz konkretnog načina postupanja optuženika prema njemu, činjenice da je oštećenik na putu prema Komandi odveden svojoj kući gdje je optuženicima predao oružje pri čemu, kako tvrdi izvanbračna supruga A. Č., nije bio vezan niti maltretiran, te da se radi o relativno kraćoj udaljenosti, a civil je sproveden radi ispitivanja i ispred zgrade komande predan dežurnoj osobi, svjedoku S. N., u neozlijeđenom stanju, tada sama radnja sprovođenja civila u vozilu, makar i protivno njegovoj volji, ne ukazuje da bi optuženici poduzeli osobito teško ili nečovječno postupanje. Pri tome, treba reći da svijest optuženika nije nužno obuhvaćala daljnje zlostavljanje pa i smrt civila, jer u zgradi komande prethodno "nitko nije stradao", kako tvrdi opt. P. Đ., a u spisu nema suprotnih dokaza.

Stoga okolnosti konkretnog slučaja i utvrđeni način postupanja optuženika, iako protupravan, nije dostatan za zaključak o postojanju subjektivnih i objektivnih elemenata bića terećenog kaznenog djela.

Također, pravilan je zaključak prvostupajnskog suda da nema dokaza o tome da bi opt. P. Đ. i opt. Lj. Č. inkriminiranom radnjom protuzakonitog paljenja obiteljskih kuća u vlasništvu S. K. i I. K., opisanih pod toč. b. izreke pobijane presude, ostvarili elemente bića kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, budući da ukupna vrijednost uništene imovine ne prelazi iznos od 600.000,00 kn tj. nema značaj imovine velikih razmjera.

Naime, već je u ranijem ukidnom rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske ukazano da je u postupku potrebno pribaviti podatke o visini procijenjene štete na ta dva objekta te provesti građevinsko vještačenje o vrijednosti objekata s namještajem i inventarom, jer će se, ovisno o vrijednosti zapaljene imovine, moći procijeniti da li su počinitelji postupali

s ciljem da se nanese šteta velikih razmjera u smislu čl. 91. st. 1. toč. 8. Kaznenog zakona ("Narodne novine" br. 125/11., i 144/12. - dalje u tekstu: KZ/11). Taj je Zakon, zajedno s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske o neodređenoj vrijednosti imovine velikih razmjera br. Su-IVk-4/2012 od 27. prosinca 2012., za optuženike najblaži, neovisno o visini zapriječene kazne te ga, sukladno čl. 3. st. 2. KZ/11, u konkretnom slučaju treba primijeniti, što niti državni odvjetnik žalbom ne osporava.

Provedenim građevinskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku dipl. ing. G. K. utvrđeno je da šteta nastala paljenjem imovine oštećenika iznosi ukupno 497.826,00 kn dakle, znatno ispod vrijednosti od 600.000,00 kn koliko je prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske određen zakonski pojam imovine velikih razmjera.

Državni odvjetnik u žalbi prihvaća rezultate provedenog vještačenja, ali smatra da su optuženici paljenjem obiteljskih kuća imali namjeru uništiti sve što su oštećenici stekli pa njihove pobude, neovisno što nastala šteta faktično ne premašuje iznos od 600.000,00 kn, ukazuje da su inkriminiranim radnjama uništili imovinu velikih razmjera.

Takvo stajalište žalitelja ne može se prihvatiti, jer je visina nastale štete objektivni uvjet kažnjivosti kod dovršenog oblika ovog kaznenog djela. Pobude počinitelja na koje državni odvjetnik ukazuje mogle bi biti od utjecaja samo u slučaju kada bi bilo dokazano da su kritične prilike postupali s ciljem da svojim radnjama unište imovinu velikih razmjera, ali u tome nisu uspjeli. Međutim, konkretno se radi o tome da je odlukom Komisije za popis i procjenu ratne štete (list 876 spisa) oštećenicima priznato pravo na cjelokupnu obnovu obiteljskih kuća s utvrđenim VI. stupnjem oštećenja (Uputa za primjenu Zakona o utvrđivanju ratne štete "Narodne novine" broj 54/93) pa građevinski vještak zaključuje da građevinska vrijednost objekata u vrijeme zapaljenja odgovara procijenjenoj vrijednosti štete u iznosu od oko 500.000,00 kn. Stoga niti namjera optuženika u vrijeme poduzimanja protupravne radnje nije obuhvaćala nastup štete veće od 600.000,00 kn, koliko je zakonom predviđeno kao element bića djela.

Stoga neovisno o pravilnom zaključku prvostupanjskog suda da su opt. P. Đ. i Lj. Č., suprotno čl. 53. četvrte Ženevske konvencije, samovoljno i protuzakonito zapalili obiteljske kuće oštećenika što nije bilo opravdano vojnim potrebama, trebalo ih je, zbog izostanka jednog od obilježja terećenog kaznenog djela, i za tu radnju osloboditi od optužbe na način učinjen u izreci prvostupanjske presude.

Kako slijedom svega naprijed izloženog navodima žalbe državnog odvjetnika činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda nisu s uspjehom dovedena u sumnju niti je ovaj žalbeni sud našao povreda na koje, u smislu čl. 476. st. 1. ZKP/08, pazi po službenoj dužnosti, trebalo je žalbu državnog odvjetnika kao neosnovanu odbiti i temeljem čl. 482. ZKP/08 odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 9. studenoga 2017.

Zapisničar
Martina Slunjski, v. r.

Predsjednica vijeća
Senka Klarić-Baranović, v. r.